

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 9683

гр. София, 03.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в закрито заседание на трети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

като разглежда докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20221110140829 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 248 от ГПК.

Образувано е по молба от 22.12.2023г., /изпратена по пощата на 15.12.2023г./, подадена от адв. Е. И. за изменение на решението в частта за разноските. С молбата е релевирано искане да бъде допълнено решението досежно сумата от още 400 лева-адвокатско възнаграждение на основание чл.2, ал. 5 от НМРАВ, а в условия на евентуалност със сумата от още 200 лева. Поддържа, че съгласно чл. 2, ал. 5 НМРАВ адвокатско възнаграждение се определя съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно. В който смисъл била и формирана трайна практика на ВКС. Сочи, че съгласно чл. 68 ГПК цената на иска е паричната оценка на предмета на делото, като под материален интерес по смисъла на чл. 7, ал. 2 НМРАВ се имало предвид цената на всеки от обективно кумулативно съединените искове, а не техният сбор. Поради което намира, че неправилно е определен размера на присъденото възнаграждение.

В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК не е постъпил отговор от насрещната страна.

Съдът като съобрази становището на молителя и наличните по делото доказателства, намира следното.

Молбата за изменение на решението в частта за разноските е подадена в рамките на срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК от легитимирано лице – процесуален представител на страна в производството, която е представила списък на разноските по чл. 80 от ГПК /л. 74 от делото/, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, молбата е неоснователна.

С Решение № 20126 от 06.12.2023г., постановено по делото, съдът е прогласил по предявения от Л. В. С., срещу „Стик-кредит“ АД, иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 и пр. 3 ЗЗД нищожността на съдържащата се в чл. 24 от Договор за потребителски кредит под формата на кредитна линия, предоставен от разстояние № 627808 от 20.07.2020г. неустоечна клауза, предвиждаща заплащане на неустойка за непредоставяне на обезпечение, както и е осъдил „Стик-кредит“ АД да заплати на Л. В. С. на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД сумата от 108 лева, представляваща платена без основание сума за неустойка поради непредоставяне на обезпечение по Договор за потребителски кредит под формата на кредитна линия, предоставен от разстояние № 627808 от 20.07.2020г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба- 28.07.2022г., до окончателно изплащане на сумата. С решението „Стик-кредит“ АД са осъдени да заплатят на Л. В. С. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 400 лева, представляваща сторените по делото разноси, както и на адв. Е. Г. И., на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. сумата от 400 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство по делото на Л. В. С.. В мотивите на решението в частта за разноските съдът е посочил, че

ищецът е бил представляван безплатно от адв. Е. И., както и е определил дължимото адвокатско възнаграждение съобразно чл. 7, ал. 2, т. 1 НМРАВ на сумата от 400 лева.

Съдът счита, че определеното с решението възнаграждение съответства на фактическата и правна сложност на делото, както и на цената на предявените искове. Относно изложените от молителя съображения, че следва да се присъди възнаграждение по всеки иск, както и цитираната от молителя практика на ВКС, съдът намира, че същите не са относими към настоящия момент с оглед постановеното Решение на СЕС по дело С-438/22 от 25.01.2024г. С цитираното решение СЕС е постановил, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. На следващо място, СЕС са посочили, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. На последно място е уточнено, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Настоящата съдебна инстанция е обвързана от горепосоченото решение на СЕС и изводите в него, поради което и с оглед гореизложеното е длъжна да откаже да приложи националната правна уредба, в случая чл. 2, ал. 5 НМРАВ.

С оглед на което размерът на дължимото адвокатско възнаграждение следва да се определи съобразно фактическата и правна сложност на делото, както и цената на предявените искове. В конкретния случай следва да се посочи, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, приключило е в едно съдебно заседание, в което не са се явили представители на страните и с приемане на заключение на вещо лице. На следващо място следва да бъде посочено, че са предявени установителен иск за прогласяване на нищожност на клауза от договор за кредит и осъдителен иск за присъждане на платените суми по договора за кредит, т.е. касае се за взаимосвързани искове по едно облигационно правоотношение, възникнало между страните. С оглед на което съдът приема, че определеният с решението размер съответства на гореописаните критерии.

Предвид гореизложеното съдът намира, че молбата за изменение на решението в частта за разноските е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на адвокат Е. И. за изменение в частта за разноските на Решение № 20126 от 06.12.2023г., постановено по гр.д. № 40829/2022г. по описа на СРС, 25-ти състав.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от определението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____